

[Alfred Jensen.]

fejltagelse, at de ikke ser på, hvorledes de politiske forhold er her i landet, ikke tager i betragtning, hvorledes folkets stilling er til den udenrigs- og militærpolitik, der føres. Man skal nemlig gøre sig klart, at der trods erklæringer og beslutninger her i folketinget ikke er tilfredshed med den militariserings- og udenrigspolitik, der føres. Man kan tale, så meget man vil, om nødvendigheden af at have et større beredskab, af at sikre vor sydflanke; det er ord, der kan høres her, men det er ikke ord, der har sangbund ude i befolkningen. Tværtimod ved vi, at der er stor skepsis overfor denne politik, ingen kan være i tvivl om, at denne skepsis er tilstede. Det forekommer mig også, at man sporer virkningerne af den i oplægget til den valgkamp, der nu skal finde sted, hvorved man taler om besværligheden ved at få denne politik godkendt. Det er ikke underligt; der foreligger jo udtalelser fra fagforeninger, fra arbejdspladser, fra organisationer af forskellig art imod denne politik, udtalelser, som advarer imod at videreføre den, fordi folket ikke har den opfattelse, at den stemmer med landets tarv og landets interesser.

Selvom man ikke havde sådanne udtalelser fra forskellige organisationer, har man udtalelser fra den jævne mand, og alt dette er udtryk for, at der ikke er nogen tilfredshed med den politik, regeringen fører med socialdemokratiets tilslutning, men at denne politik tværtimod er i allerhøjeste grad upopulær. Det skyldes naturligvis forskellige forhold; det skyldes bedømmelsen af den verdenspolitiske situation, af hvad der skal gøres for at sikre freden; men det skyldes også adskillige forhold indadtil, blandt andet det danske folks stilling overfor militæret. Man kan rose og hæve militæret til skyerne, man kommer ikke uden om, at militær og militarisme ikke er populære i det danske folk, de er i allerhøjeste grad upopulære, og der er utilfredshed med soldatertiden, ikke mindst mellem det indkaldte mandskab.

Nu er i dag problemet draget frem om beskæftigelse af det indkaldte mandskab i fritiden, og det er ganske rigtigt et af de problemer, man støder på i forbindelse med tjenestetidens forlængelse. Vi har haft mange deputationer til folketinget af unge mennesker, som gennem det sidste år har fremsat udtalelser mod en tjenestetidsforlængelse.

I alle de delegationer, hvor der har været medlemmer, som har aftjent deres værnepligt, har man udtalt sin kritik af den måde, hvorpå tjenestetiden gik. Mange af dem har sagt: vi har ikke noget imod at lære betjening af våben eller det, der er nødvendigt for at være soldat i en moderne hær, men det forekommer os ganske urimeligt, at vi skal tilbringe uger eller måneder med at vente eller med nytteløst arbejde, og det i en tid, da vi har brug for de dage til vor uddannelse, har brug for at lave nyttigt arbejde, som kan give os en ordentlig indtægt. De udtalelser, som kom fra dem, som har aftjent deres værnepligt som rekrutter, ligger på linie med udtalelserne fra dem, som har været inde til omskoling. Det er utilfredshed på utilfredshed med det hensigtsløse i, at man kalder folk ind, når betingelserne for at give dem videre uddannelse ikke er tilstede.

Det er også nødvendigt, at vi i denne forbindelse gør os klart, at den behandling, soldaterne får, medens de er inde, ej heller er tilfredsstillende. Vi havde i fjor en sag om oversergent Pejtersen til behandling. Han havde optrådt på en sådan måde, så alle tog afstand fra hans optræden. Der blev sagt dengang fra dette tings talerstol, at det var ikke et spørgsmål om ånden og disciplinen indenfor hæren, nej, her drejede det sig om et tilfælde af sygdom. Det er muligt, der her var tale om sygdom, men det er i hvert fald en ret udbredt sygdom indenfor de lavere grader af befalingsmandskorpset. Det er en sygdom, som vi andre, der har været soldater, er stødt på og er særdeles kendt med, og det ser ud til at være en erhvervs sygdom, nemlig det, vi andre kalder rekrutplageri.

Der blev ikke straks, da man konstaterede denne oversergents optræden, skredet ind fra befalingsmændenes side, og det forstår vi også meget vel, for oversergent Pejtersen erklærede selv, at han troede, han skulle optræde sådan, han havde fået det indtryk på de befalingsmandsskoler, han havde været på, og mente at være i bedste overensstemmelse med de råd og den vejledning, han der havde fået.

Nu viser det sig, at tilfældet ikke er enestående, og man hører, at den optræden, oversergent Pejtersen har lagt for dagen, endda efter de bedste Atlantmønstre, ikke er forkastelig, men tværtimod må betragtes som det rene barnemad. Således skrives i